

Drumeții și câinii

Ivan Andreievici Krâlov

Doi prieteni sara la un loc mergea,
Și de-a lor interesuri între ei vorbea,
Și iată,
Deodată,
De lângă o poartă,
Un câine au lătrat,
După care alții, de prin alte curți,
Sărind i-au împresurat.
Și așa erau de mulți,
Că unul din trecători o piatră au apucat;
Atunci celălalt au strigat:
„O, frate, leapădă piatra și mergi pe drum înainte,
Căci oricât ne-am bate capul, câinii nu pot avea minte!
Ce noi să-i lăsăm să latre cât le-a plăcea.”
Și adevărat, că-ndată
Ce drumeții au purces și nu s-au mai apărat,
Laia de câini toată
Au început a tăcea
Și nu i-au mai supărat.

Acei carii sunt deprinși să vorbească rău de toți,
Orice văd în ochi hulesc, ca când lor nu le-ar plăcea,
Însă dacă ești cu minte, cată-ți de treabă cât poți,
Căci ei oricât să te latre, dar, în sfârșit, vor tăcea.

Sau când te latră un câine,
Astupă-i gura cu pâine.